

mellem en næringsdrivende Forbrugsforening, om jeg maa udtrykke mig saaledes, og en virkelig kooperativ Forening. Om det vil slaa til, ved jeg ikke. Jeg tvivler derpaa og er altsaa tilbøjelig til at tro, at den sidste ærede Taler (S. Scavenius) har Ret i, at det kan være noget tvivlsomt, om det vil slaa til. Man vil i „Fordelingslofalet“ faa sine Varer udleverede og betale dem kontant — det skal ganske vist være aabent til „bestemte“ Tider af Dagen, men det kan jo gøres meget vidt. Men man vil ogsaa, naar man gaar ind i en „Bod“, faa sine Varer og betale dem. Jeg kan nok se, at der er nogen Forskel paa disse to Ting, men jeg kan ikke rigtig se, at det kan gøre en Forskel, hvorpaa hele Spørgsmaalets Bevarelse beror, om den paagældende Forening er en næringsdrivende Købmandshandel eller en virkelig Forbrugsforening. Men lad det ogsaa være; det er jo muligt. Næringslovskommissionens Medlemmer have ganske vist overbejst denne Sag meget nøje, og i dens Midte har vel ogsaa Rådsskabet til Forbrugsforeningers Virksomhed været repræsenteret. Det skal jeg altsaa lade ligge. Men der rejser sig da det Spørgsmaal, som netop det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (Dusen) rejste: om da en hvilken som helst Association, der ikke har nogen aaben Bod, skal betragtes som en Forbrugsforening. Ganske vist tror jeg, at det hverken har været Næringskommissionens eller den høje Regerings Mening, at det skulde være Tilfældet; men det maa indrømmes det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds, at derom findes der ikke nogen Udtalelse i Forslaget, idet der ikke udtales, hvor Overenskomster Mænd og Mænd, imellem om at købe Varer i Fællesskab høre op, og hvor Forbrugsforeningerne begynde. Jeg er overbevist om, at det er Meningen, at en Forbrugsforening er en Forening, som udøver en fortsat Virksomhed med et vækslende Medlemsantal, medens derimod en saadan Sammenslutning, som det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds talte om, er en saa rent forbigaaende Afkale mellem bestemte Personer om at gøre et Indkøb i Fællesskab, og jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være Meningen, at disse Mænd, som købe Frø i Fællesskab — eller andre Ting, f. Eks. Cigarer — skulle indrykke noget Avertissement i Bladene derom, aflægge offentlig Regnskab o. s. v. Det kan der jo ikke været Tale om. Men det maa indrømmes, at det staar ikke her udtrykkeligt, og der kan vist være Grund til at træffe en Bestemmelse i saa Henseende,

hvilket jo kan blive Genstand for Udvalgets Overvejelse.

Der er særdeles mange Ting i dette Lovforslag, overordentlig mange Ting, som man maa stænke fuld Tilslutning, som klare og tydelige, vel overvejede og vel affattede Bestemmelser; der er dernæst enkelte Ting, hvor man kan have nogen Betænkelighed og ønske nogen Forandring; men der er i alt Fald for mit Vedkommende meget lidt, om hvilket jeg maa udtale min Misbilligelse, og det er egentlig kun § 21, som jeg maa betegne som særlig uheldig. § 21 bestemmer nemlig, at indtil vi faa en Lov, som ordner den personlige Kommuneskat, skal der opkræves en Næringsstat af de Personer, hvis Opholdskommune ikke er den samme som deres Næringskommune. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) har sagt, at han syntes ikke om den Bestemmelse, men at han vilde finde sig i den; jeg synes heller ikke om den, men vil ikke gaa med til at modtage den. Det er nemlig virkelig en betydelig Uretfærdighed, som her foreslaas. Naar man betænker, at det Forslag, som ligger paa Tingets Bord og behandles i Udvalget paa andet Aar, gaar ud paa, at naar en Mænd er i det Tilfælde, at han ikke har samme Næringskommune som Opholdskommune, har han kun at svare sin Skat til sin Opholdskommune, sin sædvanlige Skat, saa at naar vi faa denne Lov med dens mellemkommunale Beskatning, skal han selv ikke betale mere, hvorimod hans Opholdskommune skal udrede et Skattebeløb, det vil sige aftræde en vis Del af den betalte Skat til hans Næringskommune — en saadan Del nemlig, som nærmere er bleven angivet i det Lovforslag, som vi vedtog i Fjor ved anden Behandling — saa maa man dog indrømme, at det var noget højst ejendommeligt her i denne Lov at komme med et Forslag, ifølge hvilket en saadan Mænd foruden sin fulde Skat til Opholdskommunen, desuden skal betale en Næringsstat til sin Næringskommune, en Skat, som kan stige indtil 600 Kr. aarlig for en fysisk Person og indtil 1200 Kr. for et Aktieselskab eller andet Selskab med begrænset Ansvar. Det er at lægge en Næringsstat paa en Del af Befolkningen, saaledes at der er Folk, som i dette omtalte Tilfælde skulle betale Næringsstat, men ellers skal der ikke betales Næringsstat. Dette forekommer mig at være højst uheldigt, da det er det samme som at sige, at efter som Regeringen og Rigsdagen ikke endnu have kunnet blive enige om en Lov, saa bestemme vi herved, at indtil de blive enige om den